

Odprta noč in dan so groba vrata

Sv. Jurij v Slov. goricah. Nemila smrt kosi pri nas naprej, kakor tudi drugod širom naše ožje slovenske domovine. Tukaj v Partinju je umrla po mučnem trpljenju Sernečeva mama, mati našega že dolgoletnega cerkvenega pevca Antona. Polnih 48 let je bila res skrbna mati sedaj že odraslih treh sinov in še ene živeče hčerke ter zvesta družica svojemu sedaj žalujočemu možu. Sicer skromna viničarjeva družina je vendar že 31 let v eni in isti viničariji. Že pokojna Ivanka, prva žena našega naročnega borca ob severni meji g. Franca Lilek v St. Ilju, je bila njena hčerka. Bila je zelo spoštovana kot skrbna, mirna in delavna žena, kar se je posebno pokazalo, ko jo je na Čvetno nedeljo spremljalo k zadnjemu počitku veliko faranov in prijateljev. Šentjurski pevski zbor ji je zapel na domu in ob grobu pretresljive žalostinke. — Vsem preostalim naše iskreno sožalje!

Lokavec pri Zgor. Cmureku. Pri nas smo imeli v zadnjem času tri mrliča. Umrla je Lucija Kern. Bila je dobra gospodinja, velika dobrotnica revežem in svoji dobri družini je bila sama najboljši krščanski vzgled. Kot druga nas je zapustila za zmiraj viničarka Marija Simpl. Tretji mrlič je bil pa Ivan Ornik, posestnik in nekdanji čevljar. Vsem trem svetila večna luč!

Ormož. V četrtek dne 18. aprila je nemila smrt zamahnila zopet svojo neusmiljeno koso po posestniku in možu A. Plavec iz Loperšic. Težki udarec za njegovo ženo je, ker jo je moral mož v prerani dobi zapustiti s petimi nepreskrbljenimi otročki. Blagemu rajnemu svetila večna luč, žalujoči ženi naše sožalje!

Polenšak. V zadnjem času je imela smrt pri nas obilno žetev. Zadeta od kapi, je umrla 77letna Majcen Marija iz Braclavec. Med nebeške krilatce je vzletela dušica 1 teden starega Šuen Franca iz Brezovec. Njemu je sledila 71letna Lovrec Marija iz Braclavec,

zadeta od kapi. Od starostne onemoglosti je umrla nad 80 let stara Šumenjak Marija iz Lasigovec. Vseled črevesnega raka je premislila 57letna Fras Marjeta iz Hlaponec. Vsem večni mir in pokoj! — Najbolj žalosten pogreb pa je bil sredo velikonočnega tedna. Pogrebci so nosili obenem dve krsti. V eni preminulega Petek Jožefa iz Polenec, v drugi 18-letnega ubitega Roškar Martina iz Pritinske, ki so ga dali starši prepeljati iz ptujske bolnice k mirnemu počitku na domače pokopališče. Oko se je zasolžilo ob pogledu na tako dolgo vrsto ljudi in na krsto, ki so jo nosili fantje-sotovariši rajnega. Pokojni Martin je bil priden fant, ki je vsako prvo nedeljo pristopil k mizi Gospodovi, nade in upanje očeta, čisto slepega vojnega invalida. Dragi Tina! Počivaj mirno v domači zemlji! Tvojo žalostno mater, očeta, sestro in dva bratca pa naj tolaži ljubi Bog v tem težkem udarcu — vsem pa naše globoko sožalje!

Polenšak pri Ptuj. Na velikonočni ponedeljek je otožno odjeknila vest, da Domanjkovega Jožeta iz Polenec ni več med živimi. Pobrila ga je smrt v najlepši moški dobi, stara 45 let. Komu bi se ne zasolžilo oko ob izgubi očeta petih nedoraslih otrok. Skrben, delaven ko mravlje, je iskal zadnji čas zboljšanja svojega zdravja v sanatoriju na Vurbergu. A vse nič ni pomagalo. Podlegel je neozdravljivi pljučni jetiki in smo ga v sredo od njegovega doma o' veliki množici prijateljev, znancev in sovaščanov spremljali na domači mirodvor k večnemu počitku. Rajni Jože je bil moč krščanskega značaja in življenja. Kakor ob zadnjem slovesu iz njegove rojstne hiše, Ti tudi potom »Slovenskega gospodarja«, čigar stalen in dolgoleten naročnik si bil, kličemo, dragi Jože: Mir in pokoj tvoji duši! Preostalim naše iskreno sožalje!

Meerbeck v Nemčiji. Dne 16. aprila t. l. nas je zapustil naš ustanovitelj in član Društva sv. Barbare Jožef Kepic po štirih letih mučne

vodenične bolezni, katero je vdano prenašal. Bil je vzoren katoličan ter naročnik »Domoljuba«, »Sloven: tega gospodarja« in »Rafaela«, poleg tega mu je predsednik dajal še tudi »Slovenca«, katerega je z veseljem čital. Pred 25 leti je bila njegova žena Jožefa botra naši lepi slovenski zastavi. Vedno se je veselil, da bo z nami praznoval meseca junija 25-letnico društva, pa ga je Bog prej poklical k sebi. Bil je zelo priljubljen pri naših rojakihi, kar je pokazal tudi njegov pogreb. Na Veliki petek smo ga spremili k večnemu počitku. Ne samo pri naših rojakihi, marveč tudi pri Nemcih je bil pokojnik priljubljen, ker je marsikateremu rad pomagal s šivanjem. Doma je bil iz Most pri Kamniku. To naj služi tudi za obvestilo njegovim znancom v domovini. Priporočamo ga dobrim srcem v pobožno molitev, gospej Kepic pa izrazimo naše globoko sožalje! Naj mu bo tuja zemlja lahka!

Novašička pri Gornjemgradu. Dne 14. aprila je poklical večni Sodnik pred svoj sodni stol 76letno Rotijo Laznik. Blagopokojna je bila verna katoličanka, zvesta prijateljica revežem in misijonarjev ter je bila že 41 let zvesta tretjerednica. Zelo ganljiv je bil pogreb, katerega se je udeležilo veliko število otrok in odraslih. Ohranimo jo tudi mi v blagem spominu. Naj počiva v miru!

Vesela vest za trsatske romarje. Za romanje na Trsat v dneih 18. in 19. maja, s katerim je združen brezplačen izlet z ladjo po morju na otok Krk, je dovoljene polovične voznine tudi do posebnega romarskega vlaka (to je do Ljubljane in za Štajerce do Zidanega mosta) na vseh progah v območju ljubljanskega železniškega ravnateljstva. Če bo vsaj 400 romarjev, bodo znašali stroški potovanja s posebnim vlakom samo 5 Din in bo dobil vsak romar med vožnjo 10 Din nazaj.

predstavam in pojmom glede spomenikov. V ekvadorskem mestu Guyaquil občudujemo lahko danes kip Angleža Byrona, pod katerim je vklešan napis, da predstavlja marmornata soha ekvadorskega velikega pesnika Olmedo.

Kralj v vlogi kuharja.

Francoški kralj Ludovik XVII., ki je imel vedno dober tek kakor vsi Burbonci, je bil izvrsten kuhar. Najrajši se je pečal z izumom novih jedil. Najvišji dvorni mojster vojvoda D'Escars mu je pomagal kuhati.

Kralj je izumil piré iz mavrohov. To jed je vedno sam priprav-

Ni ji bilo treba ostati dolgo na preži in že sta trčila z oskrbnikom in napravila medsebojni obračun vsak po svoje tako, da sta ga pomnila do smrti.

Grga Pasarič si ni dotaknil napram šaferju niti z besedo, da mu je znano, kaj se je odigralo med njim in njegovo ženo. Ta dogodek ni prav nič zmešal njegovega dosedanjega življenja. Kšeftaril je z vinom ter živino naprej ter je izostajal z doma, ne da bi Veroniki omenjal, kod hodi ter se vozi, s kom občuje in kolik je njegov zaslužek.

Gazda je že bil zopet kar celi teden z doma. Šuškovič ga je nadomeščal z vsem in je baš tokrat kazal gazdarici javno in pri vsaki priliki, kako je ona prava ničla pri hiši.

Nekega večera se je šalil z dekleti pred kletjo in uganjal opolzke ter ogabne šale. Mimo je imela priti Veronika in jo je zloba tudi dobro videl. Gospodinja niti dvomila ni, da se bo razposajeni prizor razpršil ob njenem pojavu. Kaj še!

Šuškovič je na cesti pred kletjo vpricho gazdarice pograbil punčaro, ki mu je bila najbolj pri roki, jo strastno objel, poljubil in jo pognal v Veroniko z besedami:

»Tako je vaje in zna Josip Šuškovič!«

Drznež vseh drznežev, tokrat se je urezal v glavo in to za celo življenje!

Gazdarico je prešinila neugnana notranja ter moč. Liki levinja se je pognala v klevetnika in se padalo po njegovem obrazu od leve ter desne, dokler ni pobegnil v klet in se zaklenil v pivsko kamro.

Veronika se po podarjenih udarcih ni umaknila v hišo, ampak narekovala hlapcu skozi zaklenjena vrata z gromovitim glasom:

»Pri priči od hiše in med pujske, kamor spadaš!«

Tak le prizor na vasi privabi gledalce ter poslušalce izza vseh voglov, oken ter vežnih vrat. Ženski svet izpred kleti se je razletel, kakor bi ga bil odpihnil vihar, a sosedu so videli ter čuli, da je doslej vse-mogočni Šuškovič nemogoč pri Pasariču kot šafer. Kdo na božjem svetu bo še poslušal ter klonil tilnik pred valpetom, ki je bil javno žigosan od ženskih rok z najbolj sramotnimi ter nečastnimi udarci!

Po glasni odpovedi v kleti je odbrzela Veronika v stan. Ona sama in še par dekel je zmetalo Šuškovičevo obleko ter ropotijo na cesto in ga tudi s tem

Sv. Benedikt v Slov. goricah. V ponedeljek dne 15. aprila se je sedemletni Liziki, hčerki Franca Fekonja, žetlarja v Stajngrovi, pri študiju vnela obleka. Hudo ožgano je oče še isti dan spravil v mariborsko bolnico, kjer pa je hčerka že drugi dan umrla. — Zadnji petek smo pokopali enega izmed najstarejših naših faranov, prevžitarja Jakoba Rojsa iz Oseka, ki je bil v 88. letu. Pa še imamo starejše ljudi: Angelo Marcuzzo na Drvanji in Jožefo Stajnko v Ločkem vrhu sta že v 90. letu starosti, 13 mož in žen pa imamo, ki so stari 80—87 let. — Naša banovinska cesta Sv. Benedikt—Lomanoše bo v dveh mesecih dovršena. Sedaj se tlaka zadnji del. Potrebni kamen je ves nalomljen na Policah in v Stajngrovi in ga vozniki pridno vozijo. Cesta bo res prvovrstna. Ko bo gotova, se začne živahna zveza našega kraja z Gornjo Radgono, saj bo za 7 km krajša od kovača v Oseku, od Sv. Benedikta samega pa za polovico od one preko Ivanjc. Seveda bo ves težki promet v bodoče porabil krajšo progo čez Sv. Benedikt.

Sv. Lovrenc na Dravskem polju. Že od nekaj strani smo slišali in čitali o postavljanju evharističnih križev za letošnji kongres, toda nismo si mogli misliti, da bi ta svečanost utegnila biti tako ganljiva, kakor smo jo pri nas doživeli na Veliki petek zvečer. Čez dan so fantje postavili pri cerkvi 11 m visok križ, ki nosi podobo hostije s Srcem. Ko je minila večerna pobožnost v cerkvi in se je že docela znočilo, se je začela kakor žareča reka iz cerkve valiti rimska procesija z lučkami. Razvila se je mimo pokopališča po gmajni, pa nazaj k cerkvi, dokler ni bilo okrog križa celo morja luči. Po blagoslovu križa je spregovoril o križu in Evharistiji g. p. Marijan, minorit iz Ptuj; in ko je konečno vsa ta velika množica z dvignjenimi lučmi za govornikom vzklikala prisego zvestobe sv. križu in se je oglasila pesem »Kraljevo znamenje«, tedaj pač nobeno srce ni moglo ostati hladno. Naj nam bo ta križ zares vsem življenja luč, ne-

beški ključ ter mogočen klčar na evharističnem kongresu!

Lokavec pri Zgornjem Cmureku. Tudi mi se enkrat malo oglasimo, čeravno nas ta kriza silno tlačí. Posebno smo mi vinogradniški delavci najbolj prizadeti, ker hodimo delat v vinograde, ki so last Avstrijcev in ti so nam zdaj naenkrat odtegnili 3 Din pri dnevu. Kako naj si kupujemo hrano, obleko, orodje, ko ima vse to stalne cene? Pravijo, da ima vino dobro ceno, zakaj pa so dnevne plače manjše zdaj? — Imeli smo pri nas samo eno poroko.

Štrigova pri Ljutomeru. Mi smo kakor narava: zimski čas spimo, spomladi se pa zbujamo v novo življenje in se začnemo gibati, če ravno so nekateri mislili, da nas več ni, da smo za vedno zaspali. Drugi so pa menda mislili, da se pri nas nič novega ne dogaja: češ, kjer je vse mrtvo, tam tudi ni nikakršnih novic. Toda naj širša javnost izve, da Štrigova še ni umrla, da tudi ne spi, pa da nekaj ima tudi neveselih novic, ki so se tekom meseca aprila zgodile in sicer: Umrl pri vojaki. Družino Novosel Blaža iz Trnovčaka je presenetila žalostna brzoglasna vest, da je njihov sin Štefan pri vojaki umrl. Za dne 1. aprila t. l. je bil pozvan na odsluženje kadrovskega roka, a je že dne 15. aprila v vojni bolnici v Beogradu umrl. Ko so dne 18. aprila starši dobili sporočilo o sinovi smrti, je že bilo prepozno, da bi se pogreba udeležili, ker je že dne 17. aprila bil pokopan. Rajni Štefek je bil vrl mladenič, zvest katoličan ter obenem član križarskega bratstva. Njegovi tovariši-križarji so v namen za njegovo srečno večnost na velikonočni ponedeljek darovali sv. mašo in prejeli skupno sv. obhajilo. — Obesil se je. Na veliki četrtak se je obesil Zagorec Stefan, star 26 let, v Robadju (na Strmcu). Rojen je nekje v Podravini, pred tremi leti se je oženil z Babičevno (po domače Mrzovo) ter so skupno s starim Babičem stanovali v viničariji Golenko Avgusta iz Razkrižja na Strmcu. To Babičevno družino so tekom tega leta že dvakrat obiskale družinske žaloigre. Pred dvema mesecema se je njegova snaha, žena Alberta Babiča, iz samomorilnega namena s svojo 2inpolletno hčerko utopila v Splitu, sedaj pa se je zet Zagorec obesil.

Kapela pri Slatina-Radencih. Zadnje čase imamo pri nas zelo slabo vreme. Ljudje jamajo jadicovati, kdaj bodo sadili krompir, koruzo in drugo. V prejšnjih toplih dneh je po naših hribih začelo lepo zeleneti, zdaj pa je postalo bolj hladno in zato rast počasneje napreduje. Krizo nam bolj poostruje dejstvo, da moramo kupovati semenski krompir, ker večina našega pridelka ni za sajenje. — Človeku je težko na svetu samemu biti. To je spoznal tudi Kozmajer Leopold iz Kecjana, vrl gasilec in pevec, in si zbral nevesto Korošec Frančiško. Tudi drugi kandidati se že ponujajo, pa še ni nič gotovega Bog jim daj veliko sreče! — Gasilska četa kapelska priredi dne 26. majnika tombolo. Vsi od blizu in daleč so povabljeni! Na tombolo lahko pridete peš, tu zadenete moško in žensko kolo za povratek. Pa tudi za obleko bode preskrbljeni. Kdor bo prišel na tombolo, naj si prinese ali pripelje velik zaboj, ker si dva prašiča ne bode mogel nesti v naročju domov.

Moers-Meerbeck v Nemčiji. Zveza jugoslovanskih katoliških društev je sklenila nasvoji seji dne 14. aprila, da naj vsak član in članica vsaj po 5 pfenigov prispeva za evharistični kongres. Ravno tako pa tudi za spomenik pokojnemu kralju Aleksandru I. Predsednik je poročal, da se mu namerava postaviti živ spomenik v obliki bolnišnice za jetične, kar so vsi navzoči posebno odobraval. — Nekateri naše naselbine so se kar laskavo pohvalile glede obiska č. g. Oberžana in sv. misijona za Veliko noč, jim častitamo. Kakor smo zvedeli iz poročil, so imeli v Boer-Erle duhovne vaje. Kar 54 naših rojakov se jih je udeležilo, v Hambornu pa 99 tridnevni duhov. Tudi pri nas v Meerbecku nismo zaostali. En večer in eno jutro smo imeli pobožnost za nas, pa se je udeležilo kar preko 100 sv. zakramentov. Čas je bil prekratek. Drugo leto želimo imeti tudi duhovne vaje.

Živela abstinenca!

Napij se iz studenca,

živela abstinenca:

navodilo za 1. nedeljo v maju!

dejansko spodilo od hiše, v kateri je bil toliko let bog!

Nikdo ni prav videl, kedaj je Josip pobegnil s Pasaričevega imanja.

Še isti večer po najbolj odločnem nastopu Veronike z oskrbnikom se je vrnil gazda. Videl je Josipovo klozno kar zunaj na cesti in seveda vprašal, kaj se je zgodilo v njegovi odsotnosti.

Ko je čul od hlapca, kaj je učinila gazdarica, so ga zapustile moči, da je omahnil po koleslju, kakor bi ga bila lopnila kap. Kmalu si je opomogel. Prepaden in prevzet do drgetavosti je zapovedal, naj mu napreže sluga svežega in najboljšega konja. Zmotal se je z voza, sklonjeno odkrevsal v klet, odkoder ga ni bilo dolgo na spregled. Vidno postaran se je vrnil k hlevu, sedel na koleselj in oddrdral v smeri proti Zagrebu. Videl ga je oni večer samo konjar, ki mu je sporočil, da je moral na povelje gospodarice ostaviti Pasaričevo imanje šafer Josip Šuškovič.

Mogočni gazda Pasarič se ni vrnil nikdar več v Stenjevec. Vzela ga je noč po izgonu Šuškoviča. Nikdo ga ni več videl in ni znal povedati, kam je krenil z vso naglico na vozu in z najhitrejšim konjem.

Konjar je bil mnenja, da jo je ubral gazda za oskrbnikom, da pristreže njegov pobeg in ga privede nazaj. Sestanek z do nerazsodnosti osramočenim ter užaljenim Josipom mu ni uspel, sicer bi še ne bilo došlo do razkrinkanja tolovajske družbe v Stenjevcu.

Gazda ni pripeljal drugo jutro Šuškoviča, kakor so pričakovali vsi. Ni bilo na spregled ne enega in ne drugega celi naslednji dan in noč. Nobeden se ni vznemirjal radi izostanka. Sta pač kod popivala po Zagrebu. Prigovarjanje na povrat se je zavleklo po tako hudi žalitvi. V tem prepričanju so se zibali na Pasaričevem domu Veronika in služinčad.

Drugo predpoldne je dobil Stenjevec poset, kakoršnega se niso nadejali. Kar na lojtrskih vozeh se je pripeljala cela četa orožnikov z nasajenimi bajonetami. Že nekoliko pred vasjo je poskakala večina žandarjev z voz in obkolila z vso naglico Pasaričevo hišo. Ostali so se pripeljali v vas in šele tamkaj so zapustili vozove ter se razkropili po selu. Šestorica je potegnila z voza uklenjenega Šuškoviča ter zahtevala v imenu zakona, naj takoj odklenejo Pasaričevo klet in prinesejo krampe, motike ter sekire! (Dalje sledi.)

ljal, kajti bal se je, da bi kdo ne izvolal njegove skrivnosti. Samo dvorni mojster mu je pomagal. Neki dan sta oba použila neverjetno veliko te jedi. Vojvoda je začutil okrog polnoči silne bolečine. Zbal se je za kraljevo hravje. Ukazal je, naj kralja zbude in mu sporoče, da je vojvoda vsled njegove jedi nevarno zbolel.

Kralj se je veselo začudil: »Kaj, da umira? Torej sem vendarle prav trdil, da je moj želoček boljši kakor njegove!«

Veliki mojster je pa med tem umrl.

Sirite

„Slov. gospodarja“